

DESIRE®

A romantic couple embracing in a modern interior. The woman is wearing a red dress and the man is wearing a light purple shirt. They are standing in front of a large window with vertical blinds. The man is holding the woman from behind, and she is holding a small bouquet of purple flowers. The background is a warm, golden light from the window.

Kira Sinclairová
Kdo umí, ten umí

KIRA SINCLAIROVÁ

KDO UMÍ, TEN UMÍ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

měsíc únor si celkem oprávněně nevysloužil zrovna dobrou pověst. Nejen že je to nejchladnější měsíc, ale charakterizují ho i krátké dny a dlouhé temné noci, čas vánoční je dávno pryč a jaro v nedohlednu. Slunečního svitu je nedostatek a člověk má chuť si zalézt někam do tepla, někam, kde je útulno a vlídno, a prostě to jen do jara přečkat. A právě pro takové chvíle jsou jako stvořené mé příběhy, které Vás nejen odvedou od chmurných myšlenek, ale přímo Vám vlijí energii do žil, protože vyprávějí o naději, touze a lásce. Věřím, že Vám přinesou radost a potěšení.

S láskou

Váš Harlequin

Kira Sinclairová

KDO UMÍ, TEN UMÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Blame It on Vegas

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2022

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Kira Bazzel
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2530-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2531-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2532-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Je tady.“

Annalise Mercadová se zhluboka nadechla. Luca Kilpatrick... byl přesně ten muž, kterého vidět nechtěla. Už dva týdny si kvůli němu zvykala na podivné lechtání v břiše. Nic horšího než tuto směsici strachu a očekávání neznala, a přesně to ji provázelo od chvíle, kdy se Luca nečekaně objevil na zásnubní oslavě jejího bratra a oznámil jí, že je spasitelem, kterého její kasino potřebuje.

Blbost. Annalise žádného spasitele nehledala. A už vůbec ne někoho, kdo už měl na krku podvod. Podvodníci a kasina nejdou dohromady. A Luca Kilpatrick k nim rozhodně patřil.

„Počkej pět minut, a pak ho pusť dovnitř.“

Jen ať si počká. Ano, její pokyn byl průhledným pokusem dát mu najevo svou převahu. Ale to Annalise nevadilo. Ten muž jí před dvěma týdny hodil bombu do klína, když se z ničeho nic před ní zjevil a oznámil jí, že si ho najali, aby jí pomohl, a pak prostě zmizel. Nedal jí možnost jakkoli zareagovat, natož cokoli namítat. To nejmenší, co si tedy zasloužil, bylo, aby ho pár minut ignorovala.

Annalise vytáhla miniaturní zrcátko, zkontrolovala si make-up a ujistila se, že jí mezi zuby nezůstaly žádné zbytky špenátu od oběda. To nebyla marnivost, pouze chtěla vypadat profesionálně, až mu řekne, ať si trhne nohou.

A už vůbec to nemělo nic společného s tím, jak jí srdce poskočilo pokaždé, když se k ní Luca přiblížil.

„Nemusíš se kvůli mně parádit, princezno,“ ozval se jeho suchý, pobavený hlas. Zřejmě bude muset své asistentce připomenout, co znamená, když řekne pět minut.

Zalila ji horkost, ale odmítala se nechat rozhodit. Klouzala po něm pohledem a neunikl jí jediný detail. Byl učebnicovým příkladem vysokého, tmavovlasého a nebezpečně pohledného muže. A moc dobře to o sobě věděl. Ostře řezané rysy, aristokratický vzhled. Pod drahým oblekem na míru se rýsovalo štíhlé, svalnaté tělo.

Luca se choval, jako by mu svět ležel u nohou a on mu vládl železnou rukou. Jeho ocelově šedým očím nic neuniklo, a to Annalise rozčilovalo. Sakra, stál přece uprostřed jejího kasina.

Annalise vstala a ukázala na židli před svým stolem. Posadil se s výrazem, jako by mu právě odvyprávěla vtip a on byl jediný člověk na světě dostatečně inteligentní, aby ho pochopil. „Je to tu mnohem příjemnější než ta sklepní cela, kam mě zavedli, když jsem naposledy překročil práh Magnifique.“

Vzpomínka na tu noc před osmi lety jí projela hlavou jako blesk. Nechutný zvuk pěstí dopadajících na lidské tělo. Žaludek se jí zvedl při pohledu na krev pokrývající Lucovu mladou, ale vzdorující tvář. Přistihli ho, když podváděl. Její otec, typický představitel staré školy Las Vegas, na situaci reagoval úplně jinak než ona teď. Ta noc změnila její pohled na něj a s tím se dodnes nevyrovnala.

S otcem se možná v mnoha věcech neshodla, a tohle byla rozhodně jedna z nich, ale byl to jediný rodič, kterého měla.

Matku jí zavraždil otčím, když jí bylo devět. Ona i její bratr to viděli na vlastní oči. Ne, na to teď rozhodně nechce myslet...

Upjatě se usmála se. „Kdybys mě poslechl, neměl bys důvod se sem vracet. Nevím, co ti Anderson Stone nebo můj bratr napovídali, ale tvoji pomoc nepotřebuju.“

Anderson Stone byl blízký přítel jejího bratra Dominica. Vlastnil v Savannah v Georgii prestižní detektivní agenturu. I on byl dědicem prominentní americké dynastie a miliardář. Když se Annalise zmínila o podvodech v Magnifique, Dominic okamžitě kontaktoval Stonea. A ten poslal Lucu. Přesně to, co nechtěla.

Když se svým bratrem mluvila, dala mu jasně najevo, že rozhodnutí týkající se jejího podnikání nejsou na něm. Magnifique sice zdědili společně, ale ona ho řídí a rozhoduje o tom, koho přijme.

Nebo nepřijme.

Tuhle schůzku byla přinucena zorganizovat, aby napravila škody a vyhodila Lucu. Propouštění nesnášela, dokonce i když se týkalo jeho. Doufala, že jednání bude příjemné a skončí tím, že Luca jednoduše přikývne, zvedne se a odejde.

Místo toho se pohodlně usadil. Celých sto osmdesát osm centimetrů a sto kilo svalů se rozložilo v jejím křesle jako by tu měl v plánu zůstat.

„Ale potřebuješ.“

Nelíbilo se jí, jak uvolněně působil. A jak si byl jistý svou pravdou. Pomoc potřebovala. Od něj to ale nebude.

„Ne, nepotřebuju.“

Odfkl si.

„Podívej,“ pokračovala, „je tady něco, co Stone zjevně nepochopil, jinak by tě na tuhle práci nikdy ne-najímal.“

Lucova široká ústa se roztáhla lehkým úsměvem. „Stone pochopitelně věděl, koho posílá. Jednak tu agenturu vlastní, a já jsem si o to ještě navíc sám řekl.“

„Vážně? Ale proč bys to dělal?“

„Chtěl jsem, aby věděl, že i když chce, abych mu vrátil prokázanou laskavost, mám vlastní důvody, proč tu práci vzít.“

Annalise přimhouřila oči. „A jaké důvody to podle tebe jsou?“

„Baví mě dívat se, jak se teď potácíte.“

„A přesto nám chceš pomoci?“ Nedávalo to smysl. Právě přiznal, že nemá důvod jí pomáhat kromě toho, že splácí dluh příteli, jehož se problém kasina nijak netýká. A přesto tu u ní seděl.

Pokrčil rameny. „Mám rád hádanky a zajímavé situace, které představují výzvu. Nevadí mi, když to bude chvíli trvat. Čím víc peněz ztratíš díky tomu, kdo tě okrádá, i tím, že mi platíš, tím líp. Myslím, že Magnifique mi dluží za to, co mi udělal tvůj otec. Účty za doktory nebyly zrovna malé. A kulhám dodnes.“

Annalise na okamžik zaplavil soucit, ale rychle ho potlačila. Když vešel, byla pohroužená do svých myšlenek, ale žádného kulhání si nevšimla. Možná lže, aby ji znejistil. Až bude odcházet, pořádně se na něj podívá.

„No, právě jsi mi poskytl dost důvodů, abych tě vyhodila dřív, než tady vůbec něco začneš.“

„To by bylo hezké, ale na něco takového nemáš pravomoc.“

„Platím tě.“

„Jistě. Ale najal mě Stone a naše dohoda zněla jasně. Propustit mě může jenom on.“

Zlost jí stoupala do hrudi jako žár. Proč si muži v jejím životě myslí, že za ni mohou rozhodovat, aniž by se jí na cokoli ptali? Na ničem takovém se se Stonem nedohodla.

Bude si tedy muset promluvit i s ním. Nyní ale musela dořešit osinu za krkem, která tu seděla před ní.

„To je možná pravda, ale bez mé spolupráce nezískáš informace, které potřebuješ.“

Luca pokrčil rameny. „V pohodě. Tak dostanu zapláceno za nicnedělání. To mi nevadí.“ Zaklonil se, přizvedl židli na zadní nohy a pomalu se houpal sem a tam.

Vypadal, jako by tak mohl zůstat celé dny, a radostný výraz v jeho šedých očích naznačoval, že by si to zde užíval ještě víc, kdyby se dál bránila.

Annalise nedokázala potlačit frustraci, která se jí náhle drala do krku.

„Proč nám oběma neušetříš čas a potíže? Vzdej to a nech mě ať ti pomůžu.“

Bože, ten úšklebek na jeho tváři ji vážně rozčiloval. „Protože ti nevěřím.“

Luca pokrčil rameny. „To je fér, já ti taky nevěřím, takže jsme na stejné lodi.“

„A nechápu, jak mi někdo, kdo počítá karty, může pomoci chytit toho, kdo krade peníze z mých hracích automatů.“

Přední nohy jeho židle s duněním dopadly na zem a z tváře mu zmizel přívětivý výraz. Jeho rysy, které byly až dosud tak nádherné, čitelné a uvolněné, najednou nabyly nemilosrdný, tvrdý výraz. Z očí mu zmizel lesk a nahradilo ho odhodlání.

„Měla by ses stydět. Ani ses neobtěžovala si zjistit, kdo jsem. Cos jsi tady ty poslední dva týdny dělala?“

Snažila se zastavit únik peněz ze svého kasina.

„Měla jsem trochu jiné starosti a upřímně, zas tolik jsi mě nezajímal, abych se kvůli tobě obtěžovala googlovat.“

Koutky jeho úst se mírně zvedly. „Princezno, oba víme, že je to lež.“

Kčertu. Když se včera večer setkali, zřejmě se jí nepodařilo ukrýt svoji nechtěnou fyzickou reakci na něj tak dobře, jak doufala.

Rozhodně mu však nehodlala jeho podezření potvrzovat. *Předstírej, dokud ti neuvěří.*

Zvedla jedno obočí, naklonila hlavu a v duchu ho nazvala idiotem.

Luca zavrtěl hlavou. „Vlastním společnost, která vyvíjí software. Vymyslel jsem přes tucet úspěšných programů, z nichž většinu tady každý den používáte, aniž byste o tom věděli. Díky mým znalostem hazardu, pravděpodobnosti a programování jsem ideální osobou, která vám pomůže zjistit, kdo vás okrádá a proč.“

Po tváři se mu znovu roztáhl ten samý vševědoucí úsměv, s nímž před chvílí vešel do její kanceláře. „Jak už jsem řekl, potřebuješ mě.“

Annalise si povzddechla. Sakra, pokud říkal pravdu, možná to tak doopravdy je.

Lucu bolela pravá kyčel. Za posledních osm let si na ten pocit zvykl a už ho téměř nevnímal. Ale dnes před ním nebylo úniku. Návrat do Magnifique s sebou přinesl několik vzpomínek, a ani jedna z nich nebyla dvakrát příjemná.

Procházka venku na slunci Las Vegas mu však udělala dobře. S úsměvem na tváři si nasadil tmavé sluneční brýle a čekal, až se vrátí obsluha parkoviště s jeho McLarenem.

Minule opouštěl Magnifique za úplně jiných okolností. Sakra, najednou cítil, jak ho bolí tvář a k bolesti v boku se přidala i vzpomínka na kůži sedřenou o asfalt. Nikdy nezapomene, jak sebou praštil o chodník ani na to, jak ho bolelo celé tělo po výprasku, který mu Mac Mercado uštědřil.

Jeho elegantní auto zastavilo u chodníku. Obsluha parkoviště vyskočila z vozu a podala mu klíče. Luca nasedl a vychutnával si pocit z příjemně měkké kůže. Tohle auto bylo jednou z jeho oblíbených hraček. Hračky měl rád. Peněz měl na rozhazování a nebyl nikdo, kdo by mu mluvil do toho, zač je utrácí.

Přesně tak se mu to líbilo.

Luca se zařadil do hustého provozu a zamířil pryč z hlavního bulváru. Jakkoli kasina miloval a s nimi i davy, které do města lákala, když potřeboval přemýšlet, dával přednost trochu větší samotě a volnému prostoru.

Proto se jeho sídlo nacházelo na samém okraji města.

Když za sebou nechal chaos města, zabloudil v mysli k Annalise a jejímu problému.

Annalise Mercadová. Elegantní, sebevědomá, nádherná. Arogantní a rozmazlená. Když si ho měřila zpoza svého stolu, její hnědé oči se mu propalovaly přímo do žaludku.

Představovala typ ženy, který se soustředil výhradně na práci. S takovými ženami se setkával častěji, než by si přál. Způsob, jakým se její měkká, široká ústa pevně sevřela, když ho uviděla... Nebyl to zrovna příjemný pocit, ale na takové už byl zvyklý. Její tvář se protáhla a její oči zračily rozčarování z toho, že ho zase vidí.

Část jeho já z toho měla radost. Ale zbytek si pomyslel, že je škoda používat tak skvostná ústa k něčemu jinému než líbání. Uměl si představit, že by to dělal tak dlouho, až by jí z hrdla začaly unikat vzdechy rozkoše.

Ta představa mu vykouzila úsměv na tváři. Bože, co všechno by se s jejím svůdným tělem dalo dělat. Přestože působila chladně a odměřeně, něco mu napovídalo, že kdyby ten led někdy roztál...

Příštích pár týdnů bude rozhodně zábavných.

Slova, s nimiž se s ní loučil, byla naprosto přesná. Když ho Stone podrobně seznámil s její situací, bylo jasné, že Annalise je v koncích. A spoustu času a peněz ztratila navíc tím, že se problém snažila vyřešit sama.

To ho nepřekvapovalo. Vypadala jako žena, která se jen nerada vzdává kontroly.

Kdyby jen věděla, že kontrola je pouhá iluze.

Magnifique krvácel a přicházel o peníze z hracích automatů. Nikdo ale nedokázal přijít na to, jak se to děje a jak dlouho k tomu již dochází. Částky, které z nich mizely, se za posledních devět měsíců neustále zvyšovaly, takže bylo možné, že krádeže začaly už dříve, ale nikdo si ničeho nevšiml. Zloděj byl čím dál chamtivější, což by nakonec mohlo vést k tomu, že ztratí ostražitost. A když přišlo na hádanky, Luca opravdu nedokázal odolat. I když jejím vyřešením pomůže Magnifique.

Stisknutím tlačítka na volantu zadal komunikačnímu systému vozu, aby ho spojil s Andersonem Stonem.

Jeho přítel se ani neobtěžoval pozdravit. „Řekni mi, že se to tentokrát obešlo bez krve.“

Ze rtů mu splynulo nechtěné zasmání. „Žádná krev. Ale jí by se určitě líbilo, kdyby na mně mohla pár šrámků nechat.“

„Mám najít někoho jiného?“

Tenhle rozhovor už spolu vedli. „Ne, budu se chovat slušně.“

Což ovšem záleželo na definici pojmu „*chovat se slušně*“. Měl rozhodně v úmyslu vykonat práci, na kterou si ho Stone najal. Když to jen trochu půjde. Pokud bude Annalise spolupracovat. Dal Stoneovi své slovo, a to pro něj znamenalo vše. Společnost Stone Surveillance spojila s touto zakázkou své jméno, takže jednoduše nesměl selhat. To však neznamenalo, že musí spěchat... nebo se až příliš úzkostně starat o to, co dělá s rukama.

Od začátku pojal jasný plán. Hrát si s krásnou dcerou Maca Mercada jako kočka s myší. Vzhledem k rodině, jejíž byla členem, a roli, kterou sehrála, když tiše přihlížela jeho výprasku, si zasloužila malou odplatu. Takže i jeho nejlepší chování bude velmi, velmi špatné.

Nebyl si jistý, jak přesně to celé bude hrát, dokud dnes nevstoupil do její kanceláře. Ta žena byla vážně

lákavá, a kdyby to byl kdokoli jiný, neváhal by se o ni ucházet.

Svést Annalise Mercadovou mu bude potěšením.

Annalise zuřila.

Ten hajzl vtrhl do její kanceláře, přednesl velkolepou řeč a napůl ji přesvědčil, že je druhým příchodem spasitele, a pak zase na tři dny zmizel.

Musela nažhavit pár telefonních linek, ale nakonec zjistila, kde bydlí. Musela přiznat, že ji překvapil, když zjistila, že má dům v Summerlinu, jedné z nejdražších a nejelitnějších čtvrtí Las Vegas.

Teď seděla ve svém SUV a zírala na masivní kamennou zeď a obrovskou kovovou bránu, která uzavírala jeho příjezdovou cestu. Sídlo, které před sebou měla, bylo jednoduše obrovské. Nejenže bydlel v naprosto exkluzivní čtvrti, ale byla to největší rezidence široko daleko.

Co byl tenhle chlap sakra zač? A proč souhlasil, že jí pomůže?

Annalise se zhluboka nadechla, stáhla okénko a stiskla tlačítko na malém panelu u brány.

Nic se nestalo.

Počkala několik minut a pak tlačítko stiskla znovu.

Nic.

Potřebovala ještě šest pokusů, nakonec tlačítko nepřetržitě zmáčkla, než se ozval nevrlý hlas: „Co chcete?“

Annalise přimhouřila oči a neobtěžovala se odpovídat. Prostě ukázala prstem na bránu před sebou a čekala.

Není možné, aby ji neviděl.

Z reproduktoru se ozval povzdech, ale pak se ozvalo hlasité cvaknutí a brána se začala pomalu otevírat.

Annalise jela dlouhou cestou až k přední části monstrózního domu. Sama vyrůstala prakticky na zámku,

takže ji velikost domu až tolik neohromila. Zaujalo ji to, že patřil *jemu*.

Její mozek prostě nedokázal skloubit vzpomínku na zakrváceného a zlomeného mladíka, ležícího na chodníku před kasinem jejího otce před osmi lety, s pohledným, okouzlujícím a úspěšným mužem, kterým se zjevně stal.

Vystoupila ze svého Range Roveru a podívala se na vrchol širokých schodů na muže, který tam na ni čekal. Jedna strana obrovských dvojitých dveří byla otevřená. Luca tam stál v upjatých džínách těsně obepínajících jeho pevná stehna. Džíny byly na kolenou prakticky prodřené. Tričko, které si oblékl, bylo mírně nakřivo a bylo stejně těsné. Vlasy měl rozčuchané, ale přesto působil sexy. Jako by právě vstal z postele. Ve tři odpoledne.

Možná nebyl tak daleko od podvodníka, kterým býval kdysi.

Dech jí ale vyrážely především jeho oči. Ospalé, ale přesto zasněně soustředěné. Jako lev odpočívající na slunci, uvolněný, ale stále ve střehu, dokonalý predátor.

Annalise se snažila ovládnout a přinutila se dívat se přímo na něj, zatímco dál stoupala po schodech do jeho království.

Nikdy nesmíš projevit strach ani slabost. To byla jedna z prvních lekcí, které jí udělil její otec. A i když s ním nemusela souhlasit ve všem, v tomto případě byli rozhodně zajedno.

Po zádech jí přeběhl záchvěv nechtěného vzrušení smíšený s nádechem neklidu. Vzrušení ale neměla ráda. Ani neklid. V mládí zažila dost otřesů a teď se jim snažila vyhýbat. Dávala přednost klidu, jistotě a bezpečí.

A na Lucovi Kilpatrickovi nic bezpečného nebylo. Neobtěžovala se s pozdravem. V okamžiku, kdy se

k němu přiblížila, řekla: „Nepotřebuješ přece ani práci ani moje peníze.“

Přizvedl koutky svých rtů. „Ne.“

„Proč to tedy děláš?“

„Nevysvětlili jsme si to už?“

„Jenže já ti nevěřím.“

Luca pokrčil rameny. Opíral se o rám dveří, jejichž dřevo tiše zaskřípalo. „To ale není můj problém.“

Ne, ale byl to její problém. Nedůvěřovala mu. Po několika dalších frustrujících dnech, kdy bezvysledně zírala do hlášení, vyslýchala svůj IT tým a nikam se neposunula, si musela přiznat nepříjemnou pravdu: sama to nezvládne.

Lucovi možná nevěřila, ale Stoneovi a Dominicovi ano. Její bratr a jeho přítel by jí neposlali někoho neschopného.

Zvedla obočí a čekala, až ji Luca pozve dál. Když to neudělal, zkřížila ruce na hrudi. „Budeme tady stát celý den?“

„Mně to nevadí, princezno.“

„Pozvi mě dál. Potřebujeme si promluvit o mém zlo-ději.“

Jeho světle šedé oči se rozzářily a Annalise si poprvé všimla jemných modrých skvrnek v jejich duhovkách. Nečekané. Zajímavé.

Ale nenechá se tím zlákat.

Luca se usmál. „Zrovna mám rozdělané něco jiného.“

„To mě nezajímá. Platím tě. A teď jsem tady.“

Několik vteřin ji tiše pozoroval, než kývl hlavou, ať vejde. Vchod za ním byl stejně velkolepý jako zbytek domu. Sice ji pozval dovnitř, ale dál blokoval cestu, takže když procházela kolem, musela se o něj otřít.

Po paži jí projel elektrizující výboj, když se její rameno dotklo jeho hrudi. Potlačila nutkání si ruku protřepat, což byla reakce na mravenčení, které v ní cítila.

Zrychlila krok, téměř utíkala chodbou, aby mezi nimi vytvořila co největší odstup.

„Poslední dveře vpravo,“ slyšela jeho sametový hlas až nepřijemně blízko.

Následovala jeho pokyny a nechala se klenutým vchodem odvést do zadní části domu, do rozlehlé kuchyně.

Byla moderní s nádechem tradice. Lesklé profesionální spotřebiče a ostrůvek uprostřed dost velký pro dvacet lidí. Sen každého šéfkuchaře.

Kuchyně nebyla bez poskvrny. Nebyla přímo špinavá, jen používaná. V dřezu se povalovalo pár talířů, na lince stálo několik malých spotřebičů. Na sporáku spatřila pánev, z níž se linula vůně smažené slaniny.

Luca kolem ní proklouzl a znovu se jí dotkl, přestože měl dost prostoru.

Dělal to schválně. Netušila, jestli ji chtěl zastrašit, vyprovokovat nebo jen trochu rozhodit. Ale důvod nebyl podstatný.

„Přestaň se mě dotýkat.“

Luca pokrčil rameny. „Jak si přeješ.“

Přešel ke kávovaru, zasunul do něj kapsli a nechal kávu stékat do hrnku. Na nic se neptal, ale než jí hrnek podal, přidal smetanu a kostku hnědého cukru.

Jak sakra věděl, jak má ráda kávu?

Tak ji to zaskočilo, že si od něj hrnek automaticky vzala a držela ho v dlaních, než jí všechno konečně zapadlo.

„Jsou tři odpoledne.“

„To ano. Ale oba víme, že žiješ na kávě, tak nepředstírej, že je na ni pozdě. Piješ ji i v noci. Jsem si jistý, že díky ní zvládáš fungovat s minimem spánku.“

Ani se neobtěžovala napít. Jen hrnek položila na žulovou desku vedle sebe. „Vypadá to, žeš prováděl šetření, které nemá s naším zlodějem nic společného.“

Na rtech se mu objevil jeho typický úsměv. Nebyl

to úsměv radostný, spíš to působilo jako by znal tajemství, která ostatním unikala. Nadřazenost v rouše pobavení.

„Ano. Chci vědět, s kým pracuju.“

„I to, jakou kávu piju nejraději?“

„To bylo snadné. Objednáváš si několikrát denně to samé v kavárně v prvním patře kasina. Také obědváš ve stejnou dobu a večeri si necháváš dovážet do svého bytu podle pevného rozvrhu.“

Luca se otočil, vzal svůj hrnek a přiložil si ho k ústům. Napil se a dlouhé, opálené hrdlo se mu zhouplo polknutím. Pak pokračoval: „Jsi předvídatelná, a tedy i nudná, princezno. Máš na dosah ruky veškerou zábavu a vzrušení kasina, ale nikdy toho nevyužíváš. Musím ale říct, že máš oddané a loajální zaměstnance. Je až trochu nechutné, jak jsou z tebe nadšení a jak se tě snaží chránit.“

„Ty jsi mluvil s mými zaměstnanci?“

„Co si myslíš, že jsem dělal poslední tři dny?“

Annalise zvedla ruce. „Nemám tušení. Vtrhl jsi do mé kanceláře, pronesl jsi hezkou řeč a pak jsi beze stopy a bez jediného slova zmizel.“

„Byl jsem tam celou dobu. Kdybys dávala pozor, věděla bys to.“

Na to by se měla zeptat svého bezpečnostního týmu. I když technicky vzato to nebyla jejich chyba. Luca už roky nebyl na jejich seznamu sledovaných osob, protože se od té dávno minulé noci nepokusil do jejich kasina znovu vkročit. Teď ho na seznam znovu zařadí. „Musím řídit kasino. Nevšímám si každého, kdo projde dveřmi.“

„Což možná vysvětluje, jak vás někdo okrádá doslova za bílého dne.“

Annalise tiše zavrčela. „Mám špičkový a profesionální bezpečnostní tým.“

„Když myslíš.“

Její lidé nebyli pouhými zaměstnanci, byla to její rodina. Věděla o každém z nich všechno, i to o čem sní a po čem touží. Annalise od svých zaměstnanců očekávala loajalitu a nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, bylo dobře se o ně starat a dávat jim najevo, jak si jich váží.

Když se jí celý svět zhroutil smutkem a zmatkem, v němž se ocitla, lidé z Magnifique jí poskytli oporu. Starali se o ni a chránili ji. Dali jí nový smysl života. Pečovat o ně bylo prvním krokem, jak jim svůj dluh splatit.

Ale něco jí říkalo, že Luca by to nepochopil, a tak se ani nesnažila mu cokoli vysvětlovat.

„Tak co ses za ty poslední tři dny dozvěděl? Kdo mi tady, sakra, krade?“

Luca znovu lhostejně pokrčil rameny: „Nemám tušení.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kdo umí, ten umí.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.